

Voják v poli
Fráňa Šrámek

Vrátím-li se domů – půjdu naší ulicí,
půjdu naší ulicí, pomalu a tiše,
shledám se s chodníkem, se všemi okny,
promluví někdo, neodpovím.

Pak ale uvidím, pak ale uvidím
podivnou věc. Seschnu se touhou,
až já ji uvidím, až já ji uvidím,
a já jí řeknu: domečku, krbe můj, hnízdo...!

Na každém schůdku, ach, jak se seschnu,
to bude bitva! To bude bojování,
vstříc mi půjde krásná paní,
do hluboké trávy padnu, do hluboké trávy padnu.

Do hluboké trávy – Vrátím-li se domů,
usednu k ženě, tři dny s ní nespustím očí.
V noci budu u ní tiše spát. Ráno
krásné, ach, krásné budou na pokrývce její ruce.

Povím jim všechno. A budu číst. Pak vstanu,
zaliji květiny v oknech. Naleznu pod jejich lístky
zelený, blažený život. Budu jak rolník a pastýř.

*Vybráno z knihy: Sborník: Čeští spisovatelé vdovám a sirotkům našich vojáků.
V Praze, redigoval a vydal Dr. Václav Jiřina, 1916*